

Pensionado's op wereldreis

Eindreis

Gerard Köhler

2024

Voorwoord Arthur van Dijk

Eindreis, een mooi bijna nieuw Nederlands woord, voor een boek wat de laatste reis gaat worden.

Veel mensen die een slecht nieuws gesprek met een arts krijgen zakt de moed in de schoenen. Zo niet Gerard Kohler, die gaat met nog meer energie op reis om zijn reisverslagen te maken.

Gerard is iemand die altijd dat doet wat een ander niet doet. Zodat je op het andere, niet per se verkeerde been komt te staan.

Als Commissaris van de Koning, was ik de voorzitter van de vergaderingen waar ook Gerard deelnemer van was. Gerard zijn bijdragen in het debat waren anders, je moest goed luisteren om te begrijpen waar hij heen wilde. Waar hij altijd eindigde bij de arme duinkonijnen, was er altijd nog een verhaal vooraf.

Hij nam vaak de rol van de hofnar. De rol die nooit onderschat mag worden. Want alleen de hofnar is degene die met behulp van satire en zot gedrag de ware wijsheid mag aantonen. Ik voelde mij dan even King Arthur die heel goed moest opletten. Werd er een lachspiegel op gehouden of juist een verhelderend inzicht gegeven?

Wie een vergadering moet leiden met een zaal vol met hofnarren is geen gelukkig mens. Maar elke vergadering zou soms een hofnar kunnen gebruiken.

Buiten de vergadering trof je vaak een ander type mens. Een man die hield van de omgeving om hem heen. We zijn een keer gaan wandelen rondom de duinen en bossen van Bergen. Een aaneenschakeling van prachtige anekdotes en liefde voor alles wat groeit en bloeit.

Zo leest ook deze eindreis. Observaties van steden, landen, mensen. Van zo dichtbij geschreven dat je het idee krijgt dat je vanuit de koffer van zijn leven een beetje mee mag kijken.

De zegswijze; 'wie schrijft die blijft' is zeker voor Gerard van toepassing. Deze eindreis zal een keer ophouden, maar in het boekje kun je blijven lezen. Een mooie inkijk in het leven en de reizen van Gerard.

Arthur van Dijk

Commissaris van de Koning Noord Holland

Vooraf

*Begin 2023 kreeg ik m'n AOW en pensioen. Een feestdag, werd een feestweek, feestmaand, Ik dacht zelfs aan een feestjaar. Eigenlijk hoefde ik niet zo nodig te stoppen. Ik had het prima naar mijn zin aan de UvA en was ook nog actief in de Provinciale politiek. Corona veranderde alles. Mijn wereld werd Zoom. Ik vond er niets meer aan en besloot met alles te stoppen. Nogal een verrassing thuis. Eerst ging ik dingen nieuwe dingen oppakken. Rijden op een bus, rondleidingen verzorgen in een bierbrouwerij, door het duingebied en meer. Het was leuk om te doen, maar niet meer dan dat. Ik moest weer een agenda bijhouden. Niet wat ik me voorstelde bij het pensionado bestaan. Daarom vertrok ik nogal plotseling naar Tel Aviv. Ik bleef daar 3 maanden en had het geweldig naar mijn zin. Monica, Sasha en m'n zusje vlogen geregeld in en dan trokken we wat rond. Meestal naar Jeruzalem. Daar is het meeste te zien en te doen en de straatmuzikanten zijn er geweldig. **Dit was het pensionado bestaan.***

Toch kwam daar een eind aan. Opnieuw door corona. Dit keer verliep alles op het nippertje. We besloten te gaan reizen. Monica en ik. Ik ging een reisblog bijhouden. Een oud collega van me hield zoiets jaren bij op gazendam.blogspot.com . Dat las ik indertijd en nog steeds met veel plezier. Leuk voor familie en vrienden. En ik vind het zelf ook leuk om te schrijven . Toen ik na enige tijd ook andere volgers dan alleen familie en vrienden kreeg, veranderde mijn schrijfstijl ongemerkt. . Ik kreeg daar leuke reacties op. Daar schrok ik wat van, zou ik een schrijver zijn ? Ik open daarom het boek met zo 'n recenter stukje. Aan de lezer het oordeel. De rest van het boek ben ik dan mezelf weer.

Er bleek een lifter mee op reis. Onopgemerkt , een walnootje. Kom daar maar eens achter. Maar hij beïnvloedde me stiekem. Baldadig , als een puber klim ik over hekken en stort me met doodsverachting bergen af op een fietsje zonder remmen. Er is wat aan de hand. Ook al heb ik dat zelf niet door. Dit was de ultieme invulling van de pensionado feestjaren. Dacht ik.

Gerard Köhler,

Bergen, september 2024

Het Ruwe Hart van Rome

Trastevere is de schaduwkant van de Tiber, het deel van Rome dat altijd net buiten de hekken viel. Het is de ruwe parel, gehuld in scheve steegjes en de schim van eeuwen die zich ophopen als graffiti op de muren. Trastevere, of letterlijk “aan de overkant van de Tiber,” is nooit de deftige buur geweest van de stad. En dat is precies wat deze wijk zo aantrekkelijk maakt. Ze heeft charme zonder chique, soul zonder pretentie, en een beetje vuil onder de nagels.

Historisch gezien was Trastevere altijd het volkse, ongepolijste zusje van Rome. Ooit, heel ver terug in de tijd, toen Rome nog in z'n glorietijd verkeerde, was deze wijk slechts een moeras. Het lag aan de verkeerde kant van de rivier, de zijde waar de stad de armen, de vreemdelingen en de rebellen naartoe stuurde. Toen de keizerlijke pracht en praal aan de overkant van de Tiber werd opgebouwd, bleef Trastevere een melting pot van immigranten – Grieken, Syriërs en Joden vonden hier hun toevlucht. De straatstructuur, die nog altijd te zien is, werd in de oudheid al gevormd door een wirwar van smalle steegjes die de Romeinen weigerden te ordenen. Een stadsplan? Lachwekkend.

De wijk bleef, zelfs tijdens de Middeleeuwen, een bastion van de gewone man. Ambachtslieden, vissers, handelaren, en zij die de hoge klassen van de stad liever niet onder ogen zagen, leefden hier in relatieve onafhankelijkheid. Trastevere was hun thuishaven, een soort vrijstaat binnen Rome. Misschien verklaart dat de huidige eigenzinnigheid van de bewoners; ze lijken nog altijd trots te zijn op hun onafhankelijke wortels, op het “andere Rome” dat zij vertegenwoordigen. Terwijl de rest van de stad zich een masker van elegantie probeerde op te zetten, weigerde Trastevere zich te schikken naar de regels. Waarom zou je, als je al aan de kant bent gezet?

Het is dit deel van de geschiedenis dat de ziel van Trastevere vormt. De straatstenen, die al eeuwenlang door drommen van Romeinen en reizigers worden bewandeld, dragen de verhalen van een bevolking die haar eigen regels maakt. Je voelt het als je over Piazza di Santa Maria loopt, het hart van de wijk. Daar staat de Basilica di Santa Maria in Trastevere, een van de oudste kerken in Rome.

De gouden mozaïeken schitteren aan de buitenkant, alsof de wijk zelf even wil opscheppen over haar eeuwenoude erfgoed. Maar zelfs deze kerk, met haar pracht en glorie,

heeft de indruk dat ze hier op haar plaats is omdat ze de strijd van het volk vertegenwoordigt – niet omdat ze zich heeft aangepast aan de heersende klasse.

Het huidige Trastevere is een mengelmoes van de oude ziel en een nieuwe, bruisende energie. Als je de wijk binnenloopt, is het net alsof je een overgang maakt van het moderne Rome naar een filmset van een neorealistische film. In de smalle straatjes hangen waslijnen boven je hoofd, de muren zijn bedekt met graffiti die slimmer is dan de meningen van de hedendaagse politici, en scooters staan geparkeerd op plekken die zelfs in Amsterdam niet door de beugel zouden kunnen.

Dan zijn er de kroegen. Ah, de kroegen van Trastevere. Dat zijn geen gladde, chique cocktailbars waar de serveerster je behandelt alsof je haar tijd verspilt. Nee, hier stap je de lokale “osteria” binnen, waar de geur van knoflook en versgebakken brood je neusgaten vult voordat je überhaupt de deur hebt aangeraakt. De obers hebben hier geen tijd voor flauwekul, en dat bedoel ik als een compliment. Ze schenken je een glas rode wijn in dat rechtstreeks uit een karaf lijkt te komen die al twintig jaar niet is schoongemaakt. De tafels zijn bekrast, de stoelen wiebelen, en ergens in de verte hoor je het gekletter van een ruzie tussen twee oude mannen die het waarschijnlijk oneens zijn over wie de betere zanger is: Lucio Dalla of Fabrizio De André.

De kroegen in Trastevere zijn geen plekken waar je gewoon gaat zitten en een biertje bestelt. Het zijn huiskamers, theaters, arenas van discussie en samenzwering. Of je nu in “Da Enzo al 29” zit, genietend van een bord “cacio e pepe” dat net zo romig is als de dromen die je nooit hebt nagejaagd,

of je schuift aan in “Bar San Calisto,” waar de geur van espresso en sigarettenrook zich mengt met die van de aloude meubilering, overall voel je dezelfde sfeer. Het is die van de gemeenschappelijke ruimte, waar drank vloeit en de gesprekken net zo makkelijk over voetbal als over politiek gaan.

’s Avonds, wanneer de zon achter de oude panden zakt en de straatverlichting het overneemt, verschijnt de ware magie van Trastevere: de straatmuzikanten. Zwerfhonden van het muzieklandschap, met gitaren die eerder hebben geleden dan geleefd. Hun liederen zijn de soundtracks van het leven hier, rauw, melancholisch en onverbloemd romantisch. Ze brengen alles, van Italiaanse volksliederen tot de nieuwste pophits – al dan niet vals, maar altijd met een passie die je niet kunt negeren.

En ja, natuurlijk zitten er toeristen op de terrassen. Ze nemen selfies en genieten van hun gelato alsof ze een stukje authentiek Rome meenemen naar huis. Maar Trastevere geeft zich niet zomaar prijs. De

wijk heeft een manier om hen af te schrikken die het niet waard zijn. Verdwaal in de steegjes achter de hoofdstraten, en je merkt dat Trastevere je naar binnen zuigt, je verwart met haar labyrint en je dwingt om de wijk te begrijpen in plaats van haar simpelweg te bekijken.

Trastevere is geen romantiek met rozengeur en maneschijn. Het is de romantiek van het ongekamde haar, van liefdesbrieven die zijn geschreven op de achterkant van een pizzadoos, van die late avondwandeling waarbij je per ongeluk in een plas wijn stapt die net door de ober uit de deur van de trattoria is gekieperd. Het is de romantiek van de oude vrouwen die met elkaar staan te roddelen voor hun voordeur, van de marktkooplui op de Piazza di San Cosimato die je begroeten alsof ze je al jaren kennen.

In Trastevere draait alles om de kunst van het imperfecte. De wijk is een ode aan het rommelige, het alledaagse, het prachtige gebrek aan perfecte lijnen. De geschiedenis is hier geen museumstuk, maar een levende ademhaling die door de steegjes waait. Het leven is niet netjes verpakt, en dat is precies de schoonheid ervan.

Dus als je ooit in Rome bent en je voelt de behoefte om de stad even van haar voetstuk te trekken, steek dan de Tiber over en laat Trastevere je inpakken. Het is een wijk die je niet probeert te plezieren, maar je uitdaagt om haar te begrijpen – en misschien, als je het echt goed doet, laat ze je zelfs een beetje verliefd op haar worden.

Wereldreis?

16 augustus 2023

Zes jaar geleden waren Sasha en ik samen in Israël. Het werd een gedenkwaardige reis. Niemand kent Tel Aviv beter dan wij en de Minzar bar was onze thuishaven. “A dark place” volgens de Tel Avians.

Afgelopen juni studeerde Sasha af met een master in de artificiële intelligentie en tevens sloot zijn vriendin de zesjarige relatie af.

Mijn missie als vader volbracht vond ik. Zijn moeder, Monica, dacht daar anders over en hij begon zowaar te solliciteren. Ternauwernood heb ik hem daarvan af kunnen houden en we planden met de uiteindelijke instemming van Monica een wereldreis. Met een langdurige eindstop op Bali waar grote zus Lisabelle zich een paar jaar geleden, na het behalen van haar MBA aan de UvA, zich gevestigd heeft. We plannen er met de jaarwisseling 2023/24 aan te komen en dan met het hele gezin de feestdagen door te brengen. Aangezien Lies in de “Real Estate” zit, verwachten we dat ze dan wel een leuk optrekje voor het verblijf beschikbaar heeft.

Flitsende start

23 augustus 2023

3 september vertrekken we voor de wereldreis. We starten met een reis door Oost-Europa, die eindigt in Istanboel. Dat zal begin oktober worden schat ik. De auto wordt dan geparkeerd en ik vlieg met Sasha mee naar Nepal, of ik reis terug. Dat is nog even afhankelijk van Monica, die tussentijds een weekje aansluit in Boedapest en later Istanboel. We besluiten dan wel verder. Sasha plant in Nepal een trekking naar het basecamp van de Mount Everest. Dit kamp ligt dik boven de 5000 meter.

Hoewel de officiële start van de reis 3 september is, besluiten Monica en ik zojuist om vandaag alvast als voorverkenning te vertrekken. We reizen richting Bern, om de rivier de Aare af te zakken. Wel een tussenstop in Worms, de Lutherstadt. Nooit geweest en we komen er nou eenmaal toch langs. We overnachten in Mannheim in het enigszins verlopen Maritim Hotel. Een soort Amstel Hotel, maar in onze ogen beter. En veel goedkoper!

In Bern gaan we bij neef Gerard langs. We zijn beiden naar onze opa vernoemd en lijken in veel opzichten op hem en op elkaar.

Düsseldorf

Bestemming van de voorverkenning is het meer van Genève. Ik dacht dit goed voorbereid te hebben, maar dat bleek anders. We zouden starten op vrijdag na een eerste nacht in het Amsterdamse optrekje van Sasha. De Japanner Oost geboekt, alwaar ik vaststelde dat ik de sleutels in het appartement had laten liggen. Dat betekende dat mijn bagage en een 2e E-stepje niet mee op reis ging. Niet getreurd. Na het diner besloten we gewoon aan te vangen. Om 21.00 vertrokken we met als doel 2.30 uur te rijden en dan wat te boeken. Dat werd Düsseldorf. Onze navigatie stuurde ons naar een leuk hotel met een afbraakprijs korting. Onderweg miste ik wel een afslag, zodat ik door de parkeergarage van het vliegveld naar het werd genavigeerd

We vonden het een aardig stadje en bleven zowaar een ochtend hangen. Ik op een Lime huurstepje en Monica op de Segway. Aanvankelijk beide op de Segway, maar ik schatte een stoeprand verkeerd in, waarna we over de kop gingen en Monica verder weigerde nog voorop plaats te nemen.

Bern

26 augustus 2023

Hoewel de eindbestemming dit keer het meer van Genève is, blijft de hoofdbestemming toch Bern. Op weg daarheen reden we op uitnodiging (dachten we) langs bij mijn Kusun en naamgenoot Gerard. Die was vergeten deze uitnodiging aan zijn vrouw te melden, wat de verrassing alleen maar groter maakte, omdat zij juist ook deze dag had gepland om haar ouders te ontvangen om hun 51e huwelijksjubileum te vieren. We troffen neef vloekend bezig met het in elkaar zetten van de net aangeschafte BBQ. Hij had “intelligentie nodig” riep hij toen we het erf opreden. Want hij stond op het punt de BBQ in de vuilnisbak te smijten omdat het monteren een te grote uitdaging bleek. Ondanks het extra aantal gaatjes dat hij had geboord om de door hem verkeerd geplaatste pootjes enige stabiliteit te verlenen. Ik nam dus de directie van de montage over achter een biertje en stuurde technicus Monica eropaf om het kunststukje te vervolmaken. Ze hadden het een uurtje of wat zeer gezellig en leerden elkaar goed kennen. Neef Gerard is een (iets dikkere) kopie van mij. Ze raakten dus goed bevriend, terwijl neef de wereld aan Monica verklaarde. De BBQ verliep uitstekend en we reisden diep in de avond door naar ons favoriete Prize Hotel in Bern. Dat bleek volgeboekt. Maar er was nog plaats in Ibis, waar we tegen een zeer aantrekkelijk tarief de volgende 2 dagen verbleven.

Meer van Genève 26 augustus 2023

Het meer van Genève zien we al decennia achtereen liggen op onze terugtochten vanuit Italië, als we de Gotthard route nemen. En telkens vragen we ons dan af waarom al die Nederlanders zo nodig naar het overvolle Gardameer trekken. Dit is dichterbij en minstens zo groot. We besloten dit jaar het waarom uit te zoeken, door een rondje om het meer te rijden. Ik hou niet van verrassingen dus geef ik het antwoord meteen maar: Er zijn geen Nederlanders, want nauwelijks (bomvolle) campings, je mag met je speedboot maar 200 meter uit de kust, omdat het grootste deel van het meer gewoon Lac Lemman heet en je dus doorlopend grenzen overgaat. En tot slot denken Hollanders dat Zwitserland duur is. Wat niet waar is, want er is ook gewoon Aldi en de uitstekende B&B hotelketen vlak over de grens met Frankrijk. Waar ook Carrefour en prima restaurants (de Zwitserse keuken en het bier is hopeloos) kort over de grens liggen. Maar laat iedereen vooral in die waan, want Lac Lemman/meer van Genève is nog lekker ongerept. Althans, vinden wij.

Een paar kilometer voorbij Montreux (overslaan niks aan, alleen de naam is mooi) namen we op de gok een landweggetje richting het meer. Aan het einde daarvan bleek een strandje en gezien het aantal gedoofde kampvuren tevens een illegale kampeerplaats. Weer wat later stelden we vast dat er ook gecruisd werd tussen de braamstruiken toen we wat zoete snacks verzamelden.

En we keren hier nog wel eens terug. Maar dan met de slaapzakken die ik dus onverhoopt in Sasha's huisje had moeten achterlaten. In onze studententijd, toen we met weinig guldens vertrokken, sliepen Monica en ik geregeld

op dit soort plekken. Van Wallonië tot Griekenland en van India tot Nieuw-Guinea. Het waren de leukste (en vooral spannendste) vakanties. Tja, wat verder nog over het meer te vertellen? Het water is lekker, de Zwitserse kant is warmer dan de Franse. Er zijn mega veel strandjes en veel kasteelruïnes (hobby Monica). Het eten aan de Franse kant is prima. Je reist door plaatsjes die je alleen van TV kent: Evian, Montreux, Lausanne, Yvoire en nog meer moois. Je leert dat de Rhône via het meer naar Frankrijk loopt, maar verder hielden we het na een dag voor gezien. Want eigenlijk toch niks aan. Geen avontuur, dus besloten we weer naar Bern te gaan, want het was inmiddels 38 graden en dan trekt het door de Aare (de Mekong van Europa) meegesleurd worden door stroomversnellingen, dwars door de stad en langs het Parlement toch iets meer. Ondanks het slechte Zwitserse bier, maar zelf ben ik inmiddels meer van de cocktails omdat je die met 0 koolhydraten (ik heb ook nog diabetes ontwikkeld afgelopen jaar) en 40% kunt samenstellen en ik niet van plan ben dit jaar nog eens de 100 kilo grens te passeren.

In de startblokken

2 september 2023

Maandag 4 september vertrekken Sasha en ik. De eerste stop is Hamburg waar we verblijven in het Prizeotel in de wijk St Pauli, midden op de Reeperbahn. Nog meer te wensen? Helemaal niet, want we hebben het ook voor een bodemprijs. 80 euro, met ontbijt. Inmiddels is de prijs gestegen tot 130! Goed gedaan dus. We zullen om ongeveer 17.00 uur aankomen, genoeg tijd om de stad bij nacht en ochtend te verkennen. Ik schat dat dit voldoende tijd is met het stepje. Maar bevalt het, dan blijven we nog een nachtje. De dagen voor vertrek scanden wij met behulp van “zoek mijn Iphone” mama Monica namelijk doorlopend in de Decathlon. We zijn dus op alles voorbereid weten we. Van 500 waterzuiveringstabletten, tot kunstmatig kampvuur en van de Sups tot elektropompen. Allemaal ergens in de Baleno kofferbak.

Hamburg en Berlijn 5 september 2023

We zijn goed begonnen. In slechts 2 dagen tijd al meer ervaringen dan andere wereldreizigers hun hele leven meemaken. De Suzuki Baleno uit 1995 is een braaf vervoermiddel. Maar al een jaartje ouder. Dat is niet zo erg, want ik zelf ben ruim 40 jaar ouder dan de Baleno en ken ook m'n beperkingen. Maar kan best nog veel. Toch begon het ons tussen Hamburg en Berlijn wat te ergeren dat de airco warmere lucht dan de

buitenlucht binnen blies. Voor Sasha was dit reden om het gaspedaal wat in te trappen. Tja, Duitse Autobahn. Ik vond het best, vooral toen ik merkte dat de airco boven de 160 km /h ijskoude lucht begon binnen te blazen. Na een uurtje zei ik “zo is een wereldreis een makkie, het schiet op en het is lekker fris” Maar eigenlijk wilde ik zelf ook weleens bij deze snelheid sturen. Liefst nog harder, dus zei ik Sasha te stoppen bij de eerstvolgende AutoHof. Om te tanken. Op de toerit begon het wagentje te bonken. Lekke band voorspelde ik, “Zo gepiept”. Hoort erbij. Op de parkeerplaats niks te zien. Dus wegenwacht maar gebeld. De ADAC was er binnen 15 minuten en de norse Germaan stelde "Reife Quadrat" Montage Fehler! We vertelden maar niet dat de cruise snelheid van het afgelopen uur daar mogelijk ook iets mee te maken had. Overigens was ik vol hoop dat het iets met de as of de remmen zou zijn. De ANWB zei me bij het meldingsgesprek dat we 4 weken een vervangende auto zouden kunnen krijgen als reparatie een paar dagen zou duren.. Helaas dus, dit nadeel had geen voordeel. Maar het zit wel in het brein opgeslagen.

Verder Hamburg, overslaan. Niks aan, veel junks en de Reeperbahn is totaal belachelijk. We hebben ons er evengoed wel vermaakt, maar een middagje is genoeg.

Geheel anders is dat met Berlijn, waar we na het ritje van 4 uur en installatie in het prima RIU-hotel de stad binnen een paar uur geheel doorkruisen op de E-Scooter. Alles gezien, alles aangevinkt. Maar niet verder reizen Zeker niet. Berlijn heeft veel meer te bieden, Alexia (PhD Chemie) en uit Amerika, legt Sasha aan de Stammtisch urenlang van alles uit. Volgens mij zijn ze inmiddels goed bevriend, want hij mompelde iets over Insta en “ze heeft m’n hele telefoon gekopieerd”. Het zal wel, de reis is pas begonnen, maar dit vind ik persoonlijk al een klein hoogtepunt. Er zullen er wel meer volgen. De komende 3 dagen dus Berlijn. Morgen gaan we suppen op de Spree. Dat staat vast. Maar er zullen nog wel wat andere bezigheden binnensluipen.

Sup, Bier und Alexia, Dag 3&4

8 september 2023

We hebben het verblijf in Berlijn maar met 2 nachten verlengd. Ondanks onze E-stepjes lukt het gewoonweg niet deze stad in een paar dagen af te tikken. We moeten maar eens terug tzt. Een goed verslag van de afgelopen dagen neemt een paar pagina's, dus we houden het kort. Alle bucketlist punten die hebben we wel aangevinkt. De rest neemt zoveel meer tijd. Allereerst moeten we van Sasha alle tips die we van Alexia kregen, afwerken. Zij zou de komende week haar Amerikaanse ouders ontmoeten op Kreta. Mijn verrassing was dus groot toen we haar in het restaurant waar we gingen eten aantreffen. De eerste 2 kussen van haar heb ik binnen. We zaten daar dus prima, maar Alexia moest werken en de Reise voorbereiden dus na sluit ging ze naar huis. Dit keer zonder Sasha, maar ik ben vol vertrouwen. De volgende dag ging Sasha padellen en ik kocht een 2e sup bij de Decathlon. 2e hands, maar prima zoals in het vervolg van de dag zou blijken. De avond stond voor ons beide in het teken van een tijdelijke vervangster voor Alexia scoren. Allereerst de Tomsy bar, maar daar was het te rustig. Daarna wat eten bij een voortreffelijk Indiaas restaurant, waar we zoveel aten dat we slaperig werden. Maar ik wist een café bij het Rosa Luxembourg plein. Daar trof Sas inderdaad een wonderschoon meisje, maar we keken haar vriendin op de rug. Een pot dachten we beide. Desalniettemin maakte ik contact en toen de pot zich omdraaide, bleek het Rob Jetten, ofzoiets. Tja, het meisje had dus speelgoed mee. Nu is het vrij eenvoudig Ken van Barbie los te weken, maar we zijn hier niet om leed te veroorzaken. Dus maar door. Helaas voor Sasha kwamen we onderweg een bierfestival tegen. Tja, een paar jaar geleden zou ik voor zo'n festival afreizen naar Berlijn, dus nu mooi mee te pikken. We bleven tot sluit. Ik vond het geweldig, Sasha iets minder omdat hij een Weizen met champagnegist bestelde. Voor bierdrinkers te vergelijken met een goede Geuze Lambic, voor pilsdrinkers blijkt het een gootsteentje. In dit geval een plantenbak. Na sluit probeerden we nog wat, maar het bleek aussichtslos. Ik was wat zwaar in de benen. Goede nachtrust gehad, en vanochtend ontbeten op het nabijgelegen Friedhof. Waar ik vriendschap sloot met de

koolmeesbewaker. Vanmiddag gaat Sas padellen en ik nog even suppen op de Spree. Daarna zien we wel. De lijst die Alexia voor ons achterliet is nog niet voor de helft afgevinkt.

Praag, Bratislava, Boedapest

15 september 2023

Zo'n dia avondje van vroeger: ome Jan voor de tent, ome Arie eronder, tante Truus op stoel, een scheve kerktoeren, een korenveldje. Dat waren ook "echte hoogtepunten". Ik vond ze bij het leegruimen van mijn ouderlijk huis. Duizenden dia's. Ik heb ze zonder weemoed in de kliko gekieperd.

Desalniettemin, inmiddels hebben wij ook zo'n 1000 kiekjes geschoten. Ik zal er ter ondersteuning van mijn verslag hier en daar een paar toevoegen.

Met enige weemoed verlieten we Berlijn. We hadden graag gebleven, en de mannen met puppy maskers, en leather NYP-outfits blijven bestuderen. De hele village people woont kennelijk in Berlijn tegenwoordig. We spraken een Turk die bij Spotify werkt en Istanboel goed kent. Al zijn tips heeft hij ons gestuurd. 10 pagina's. Maar de weg erheen is nog duizenden kilometers. En eerst de Oost Europese hoofdstad highlights. En alles is waar. Praag is de Efteling, Bratislava, een geheime parel met prachtige vrouwen, en Boedapest waar we nu zitten overweldigend. Overal historie; het land van Puskas, de Magyaren, Elie Wiesel, Bela Bartok en Victor Orban.

Toch weinig bekend over ze bij ons. Ligt aan de volstrekt onbegrijpelijke taal. We hebben het waarom ervan op de lagere school geleerd. Eigenwijs ruitervolk. We blijven hier 5 dagen en inmiddels is Monica voor een paar dagen aangesloten. Sas en ik zijn aan rust toe, dus dat komt goed uit. Eerst Thaise massages, de thermen, en vandaag maken Sas en Mo een hike door het berggebied westelijk van Boedapest. Ik tuf een beetje door de stad en langs de Donau, vink de bezienswaardigheden af en check de eettentjes. De Hongaarse keuken is formidabel, desalniettemin ben ik de enige die doorlopend aan de Goulash zit. Sas traint Nepalees voedsel uit India, Vietnam en Thailand. Mo de Libanese en verfijnde Italiaanse keuken. En zelf probeer ik me aan mijn koolhydraatarme dieet te houden met overvloedig Palinka.

Split

20 september 2023

We hebben besloten het verblijf in Split met een dag te verlengen. Sas gaat zo de hele dag scubaduiken. Hij mag zich niet verslapen en vertrouwt erop dat ik hem tijdig wek. De reden dat ik nu al klaar wakker lig en 2 uurtjes de tijd heb om aan het blog te werken. Tijd dus ook om de vraag te beantwoorden die bij onze volgers in het hoofd bonkt: *hoe zit het met de vrouwen?* Nou goed. We hebben beide maar een grote liefde en dat is Monica, die geregeld invliegt. Het probleem voor Sasha is dat het zijn moeder is en mijn lief. Voor mij zit het dus ok, Sas moet zijn pijlen af en toe op wat anders richten. Wij hebben dezelfde smaak, rood. Maar dat kost tijd die we niet hebben, want we zijn op reis. Dus niveau lager. Dat lukt wel, maar de spanning is minder daardoor. Dan is het leuker om een mispeer te beschrijven. Vandaag dus. Intiem strandje waar we konden suppen omdat we de Baleno aan de vloedlijn konden parkeren. Al gauw zag ik een wonderschone donkere dame. Een stuk of 10 kansloze teutonen probeerden indruk op haar te maken. Sneu, dit meisje straalde kwaliteit uit. Het ergerde me een beetje dat Sas geen stappen ondernam. Dus ik besloot hem te helpen en haar daarna naar hem te navigeren. "Geef mij die duikbril eens Sas". Waarvoor heb je die nodig vroeg hij. Voor dat meisje. Precies mijn plan vader sprak hij en zwom naar haar toe. Een paar uur later die ik eenzaam doorbracht kwam hij weer bij mij. Echt leuke meid. Nou dan vragen we haar mee voor diner toch. Tja pa, ze is van de blauwe knoop. Daar hadden we beide geen zin in. Na haar zelf nog even gesproken te hebben en me ervan verzekerd te hebben dat ze de whap hadden uitgewisseld vertrokken we naar de brewpub waar we ook een kolossale hoeveelheid slow gegaard rund naar binnen werkten. Op tijd thuis want morgen vroeg op.

Casa Academica

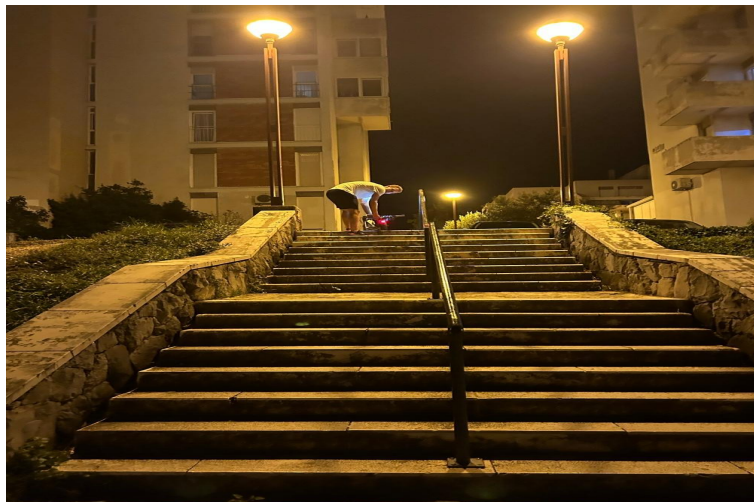
21 september 2023

Het verblijf in Split opnieuw met een nacht verlengd. In een studentenhotel, het academisch jaar, start hier 1 oktober, in de zomermaanden worden de prima kamers voor een paar euro verhuurd. Sasha ging een dagje duiken en ik moest mezelf zien te vermaken. Dat is toevallig mijn favoriete bezigheid. In de ochtend appte ik eerst wat met mijn favoriete politieke collega Ines Kostic van de Partij voor de Dieren. Ze is na de oorlog met haar ouders naar Nederland gevlucht. En ik moest toch even kwijt dat Kroatië een fantastisch land is geworden.

Ze zijn hier net over naar de Euro. Wist u dat? Geen gezeik hierover zoals met Griekenland, Spanje, Frankrijk en Italië, die we liever vandaag dan morgen uit de euro zouden trappen. Stoer volk ook, wel veel invaliden op straat, valt me ook altijd op als ik in Israël ben. Oorlog is kut. De enige reden die ik zou kunnen bedenken om op Trump te stemmen als ik Amerikaan was. Dan zou de oorlog in Oekraïne binnen een week stoppen.

Maar goed ik dwaal af. Sasha dus duiken en ik een beetje met Kroaten lullen. Met die euro zijn ze blij, maar ze geven te veel fooi. Dat kan ik me inderdaad ook nog herinneren, het duurt 10 jaar die ontwenning. Ze spreken hier heel behoorlijk Engels en de vrouwen zijn mooi. Soms waan ik me in Tel Aviv. De verklaring daarvoor werd opgevoerd door corpsbal Joost, drinkmaatje van Sas die hij letterlijk opdook. Persoonlijk heb ik een zwak voor corpsballen. Ze hebben altijd

pech, maar enorme levenslust, zijn geweldig, positief en goed gehumeurd. En ze kunnen zuipen. Corpsbal Joost had de pech in Havanna aan de Waal te studeren, “dus moesten we ons een beetje inhouden”. Toen ze een samenwerking met het Amsterdamse corps voorstelden, kregen ze als antwoord een vrachtwagen met luiers toegestuurd. Kijk daar hou ik van en Joost ook. Zijn verklaring voor de prachtige Kroatische vrouwen: komt door die bergen, dat houdt ze in shape. We doen het ermee. Het nadeel van corpsballen is wel dat ze goed kunnen lullen en overal verstand van hebben. Meestal kan ik ze wel hebben, maar de jaren gaan tellen. Dus toen Sasha zojuist thuis kwam ben ik maar gaan ontbijten. Wel zag ik een paar dozijn vapesticks in verpakking liggen op de kamer, dus vandaag in de auto op weg naar Dubrovnik zal ik wel wat verhalen horen.

Laadstress en camperhaat 21 september 2023

Wij hebben 2 goede vrienden paren. Pieter en Marian rijden elektrisch en zo kwam het woord laadstress in ons leven. Hans en Els reizen al jaren met een camper door Europa. Toen we gisteren vertelden naar Dubrovnik te reizen en onze verbazing deelden met een vriend over de reistijd t.o.v het aantal kilometers leerden we het woord camperhaat. Nu zijn wij geen haters en ook stress is ons vreemd, maar uren achter een paar sukkelende campers op een tweebaansweg met Kroatische

coureurs achter en tegenover je leerde ons enig begrip. Overigens is Kroatië een machtig mooi kampeerland. We hebben geweldige plekken gezien onderweg. Helaas hebben we inmiddels enige haast, we moeten de 27e op het vliegveld van Istanboel staan om Monica te verwelkomen. Dat gaat met de auto niet lukken. Dus een nieuw plan. We tuffen lekker door naar Montenegro waarover we waanzinnige verhalen horen. Over geschampte wioldoppen door tegenliggers en meer spannends. We gaan Montenegro in 2 etappes doen. Daarna nog genoeg tijd voor Albanië, waar we de Baleno rust gunnen op het vliegveld. De tickets Tirana naar Istanboel zijn geboekt. We zijn dus op tijd en daarna zien we verder. Nu Dubrovnik wat velen kennen als de King's Landing van Game of Thrones. We zijn benieuwd, we gaan er vanaaf heen op de trouwe stepjes. Morgenochtend vertrekken we om 10.00 naar Montenegro.

It's the motto

23 september 2023

Onderweg draait vrijwel onafgebroken het album Drive van Tiësto. The motto is ons favoriete nummer.

En gisteren zat alles verdacht mee. Zelfs de enorme rij voor de grens met Montenegro wisten wij op slimme wijze te omzeilen. De douaniers gooiden roet in het eten. We mochten Montenegro niet in. Iets met de papieren van trouwe Baleno waar ik nog wel eens een verhaal aan wijd. Tja, wat te doen? We bespraken de alternatieven, auto huren, direct vliegen naar Albanië en talloze varianten. Ik besloot dat dit een annuleringsverzekering kwestie was. We reden terug naar Split en vanaf daar vliegen we woensdag naar Monica in Istanboel.

We zetten het motto in: Montenegro blijkt de komende dagen onbegaanbaar vanwege noodweer. We hebben een appartement bij een leuke Amerikaanse geboekt, die meteen haar dochter (topmodel in VS) aan Sasha begint te koppelen. Ze gaf ons eveneens een lijst met verblijf tips.

*Here are a few restaurant suggestions: *Šug (a hidden gem & a 5-minute walk away, right on Tolstojeva Street)*

**Fife (very very good & inexpensive)*

**Konoba Varoš*

**Konoba Farelli*

**Dujkin Dvor*

**Corto Maltese*

**Basta (w/views of the yachts)*

**Fabrique*

**the former Toto's Burger, now called Good Food (sea-side & FuN menu w/healthy options & great salads)*

**Pandora Greenbox – yummy vegetarian*

& Olive Tree & Roof 68 on the Riva for sunset cocktails!! Also, Vidilica in Park Marjan is a must see w/panoramic views of Split:)

Gisteravond belandden we zo bij Roof 68 waar we Nederlanders uit regio Alkmaar en zeer aantrekkelijk vrouwvolk troffen. Sasha had de leukste, studierend in Florence. Het plan werd naar The Boiler, de nachtclub van Split te gaan. Maar de gin-tonics van het afgelopen uur verstoorden mijn stuurmanskunsten op het stepje. Maar niet mijn overlevingslust. Met een vaart van 25 km per uur werd ik van het uitgegleden stepje gelanceerd. Ik wist niet dat ik het nog in me had en hield dit tempo rennend vol en wist vlak voor de drop off vanaf de kade tot stilstand te komen. De Amerikaanse pisten alle 3 in hun broek van het lachen, de Noord- Hollanders boos vanwege nu verloren zeiknatte buit, maar Sas niet. Hij zag nieuwe kansen genoeg in de Boiler, zei hij toen hij me in bed stopte. Vanochtend liet hij me een paar foto's zien. Hij klonk tevreden, vanavond afspraken. Split, we zien uit naar de komende dagen.

De herberg met het hoefijzer

24 september 2023

Door de woeste Balkan

In mijn middelbare schooltijd waren het bittere kruid van Marga Minco en de herberg met het hoefijzer razendpopulaire examen boekenlijst titels. Lekker dunne boekjes waarvan het uittreksel ook nog eens in Literama stond. Ik heb beide boeken dus nooit hoeven lezen. Pas 50 jaar later ontdekte ik A. den Doolaard. Een inmiddels vergeten schrijver. Echt jammer want hij schreef veel beter dan de wokies en hun pulp van de afgelopen decennia. Over de Balkan dus. Toen het nog woest was, bloedwraak eeuwen duurde en families decimeerde. We zitten nu in dat historische gebied. Gisteren verwoestende donderbuien die ons de kroeg in dreven. Vandaag actie, een heuse beklimming naar een 800 meter hoge top die ik precies 5 meter volhield. Daarna beloofde ik Sasha vanaf die plek weer op te halen. Het grote voordeel van 67 zijn, je hoeft niks meer te bewijzen.

Maar Sasha moet trainen voor de Mount Everest over 3 weken. Ik zou hem na 5 uur ophalen. 3 uur later belde hij al. Met een gemiddelde van 7 km/h is de klim en afdaling afgerost. Douche era en nu bijkomen om een van de laatste avonden hier te vieren.

